

Daniels Bog - Nummer Otteogtres

Åbenbaringen af det profetiske budskab i Ezekiels kapitel otte: søndagsloven og de sidste dage

Jeff Pippenger

2024-02-01

Ezekiel kapitel otte er et af de lettest forståelige profetiske kapitler i Skrifterne. Kapitlet har et tydeligt udgangspunkt.

Og det skete i det sjette år, i den sjette måned, på den femte dag i måneden, mens jeg sad i mit hus, og Judas ældste sad foran mig, at den Herre Guds hånd faldt der på mig. Ezekiel 8:1.

Synet har en tydelig afslutning i kapitel elleve.

Derefter løftede Ånden mig op og bragte mig i et syn ved Guds Ånd til Kaldæa, til dem, der var i fangenskab. Så forsvandt det syn, jeg havde set, fra mig. Da talte jeg til dem i fangenskabet om alle de ting, som Herren havde vist mig. Ezekiel 11:24, 25.

Synet i kapitel otte begynder på den femte dag i den sjette måned i det sjette år, blot én dag før datoen falder sammen med »666«, og ganske rigtigt handler synet om søndagsloven, som er dyrets mærke, hvis tal er »syndens menneskes« tal, og også tallet for det ottende rige, som er af de syv. De, som får sejr over tallet »666«, modtager Guds segl, og i kapitel ni bliver Guds segl sat på Guds trofaste folk i de sidste dage.

Og jeg så et andet tegn i himmelen, stort og vidunderligt: syv engle, som havde de syv sidste plager; thi med dem fuldbyrdes Guds vrede. Og jeg så ligesom et hav af glas blandet med ild; og dem, som havde sejret over dyret og over dets billede og over dets mærke og over tallet på dets navn, stå på glashavet og have Guds harper. Og de synger Guds tjener Moses' sang og Lammets sang og siger: Store og vidunderlige er dine gerninger, Herre Gud, den Almægtige; retfærdige og sande er dine veje, du de helliges Konge. Johannes' Åbenbaring 15:1–3.

Lige før nådetidens afslutning (for de syv engle med de syv sidste plager skal udgyde Guds vrede i det næste kapitel i Johannes' Åbenbaring) identificeres Guds folk i de sidste dage. De har vundet sejr over fire ting. Ordet, der oversættes med sejr, betyder at overvinde. De trofaste har overvundet dyret, dyrets billede, dyrets mærke og tallet på dets navn. Sejren indbefatter, at de forstår, hvad de fire symboler repræsenterer. Det er kun en meget lille procentdel af menneskene, der ved, hvad disse fire profetiske symboler faktisk repræsenterer.

Verden plejede at vide, at pavedømmet var Babylon den store skøge i kapitel sytten; men sådan som Guds Ord har identificeret det, bliver forståelsen af Tyrus' skøge, som bedriver utugt med jordens konger, glemt i løbet af De Forenede Staters historie. At få sejr over dyret betyder ret at udlægge sandhedens ord ved at fastslå, at dyret i Bibelens profeti er pavedømmet. I det allernæste kapitel fører dragen, dyret og den falske profet verden til Harmagedon, og Guds trofaste i de sidste dage må vide, hvem disse tre magter er.

Og den sjette engel udgød sin skål over den store flod Eufrat; og dens vand tørrede bort, for at vejen kunne beredes for kongerne fra østen. Og jeg så tre urene ånder, som lignede frøer, komme ud af dragens mund og ud af dyrets mund og ud af den falske profets mund. For de er dæmoners ånder, som gør tegn, og som drager ud til kongerne på jorden og i hele verden for at samle dem til kampen på Gud den Almægtiges store dag. Se, jeg kommer som en tyv. Salig er den, som våger og bevarer sine klæder, for at han ikke skal gå nøgen, og de se hans skam. Og han samlede dem på det sted, som på hebraisk kaldes Harmagedon. Åbenbaringen 16:12–16.

Sejren over dyret er sejren ved retteligt at forstå, hvem dyret er. Det netop citerede skriftsted udtaler en velsignelse over dem, som våger og bevarer deres klæder, men ved den sjette plage er nådetiden fuldt ud afsluttet for alle mennesker. Når Mikael står frem, ophører menneskets nådetid, og derefter udgydes de syv sidste plager. Der er ingen mulighed for at skifte klæder efter nådetidens afslutning, men der er en advarsel knyttet til den sjette plage. Denne advarsel angår det at have den rette forståelse af dyret, før nådetiden afsluttes, og hvis du ikke har den forståelse, vil du miste Kristi retfærdigheds klædning før nådetidens afslutning.

„De, som bliver forvirrede i deres forståelse af ordet, som undlader at se antikrists betydning, vil med sikkerhed stille sig på antikrists side. Det er nu ikke tid for os til at tilpasse os verden. Daniel står i sin lod og på sin plads. Daniels og Johannes’ profetier skal forstås. De fortolker hinanden. De giver verden sandheder, som enhver burde forstå. Disse profetier skal være et vidnesbyrd i verden. Ved deres opfyldelse i disse sidste dage vil de forklare sig selv.“ Kress Collection, 105.

Hvis et menneske ikke forstår, at antikrist er pavedømmet, vil det ende på pavedømmets side, eller, som Johannes skrev, vil det vandre nøgent og åbenbare sin skam. At få sejr over dyret er at forstå, at dyret er den pavelige magt, og alt det, der er åbenbart om den pavelige magt. De, som får sejren og forstår, at pavedømmet er syndens menneske, vil have behov for at forstå, at billedet af pavedømmet repræsenterer princippet om sammenslutningen af kirke og stat, hvor kirken har herredømmet over forholdet.

I Daniels Bog fremstilles dyrets struktur, som er foreningen af kirke og stat, som ødelæggelsens overtrædelse. Overtrædelse er synd, og den synd, som danner det pavelige dyr, er, når konger overgiver deres magt til den pavelige myndighed. Ved at gøre dette begår de åndeligt horeri, hvilket er Daniels ødelæggelsens overtrædelse og Johannes’ billede af dyret.

At få sejr over det pavelige billede er at forstå gennem Guds Ord, at Amerikas Forenede Stater først etablerer dette forhold og stadfæster det ved den snart kommende søndagslov og derefter tvinger hele verden til at acceptere det samme forhold.

Det forhold mellem kirke og stat, som vil blive påtvunget jorden af De Forenede Stater, består i, at verdensregeringen (De Forenede Nationer) indgår en alliance med pavedømmet som den styrende magt i ordningerne. At få sejr over dyrets billede er at forstå ved Guds profetiske Ord, at dyrets billede netop repræsenterer disse ting.

At vinde sejr over dyret og dyrets billede indebærer at opnå forståelse af dyrets (pavedømmets) myndighedsmærke.

Dyrets mærke er den tvungne overholdelse af søndagen som Guds sabbat. For at få sejr over mærket kræves det, at man forstår, at søndagstilbedelse er tilbedelse af solen, og at den ikke er mindre end hedensk Ba'alsdyrkelse. Sejren omfatter den sandhed, at ingen modtager dyrets mærke, før det bliver påtvunget mennesker.

”Men kristne i tidligere generationer overholdt søndagen i den formodning, at de derved holdt Bibelens sabbat; og også nu findes der sande kristne i enhver kirke, den romersk-katolske menighed ikke undtaget, som oprigtigt tror, at søndagen er sabbatten efter guddommelig bestemmelse. Gud anerkender deres oprigtige hensigt og deres retskaffenhed for Ham. Men når søndagsholdelse skal blive håndhævet ved lov, og verden skal blive oplyst om forpligtelsen til den sande sabbat, da vil enhver, som overtræder Guds bud for at adlyde et påbud, der ikke har nogen højere myndighed end Roms, derved ære pavedømmet over Gud. Han yder Rom og den magt, som håndhæver den af Rom forordnede institution, sin hyldest. Han tilbeder dyret og dets billede. Når mennesker da forkaster den ordning, som Gud har erklæret for at være tegnet på Hans myndighed, og i stedet ærer det, som Rom har udvalgt som tegn på hendes overhøjhed, vil de derved antage tegnet på troskab mod Rom — ’dyrets mærke’. Og først når spørgsmålet således klart er stillet folket for øje, og de bringes til at vælge mellem Guds bud og menneskers bud, vil de, som fortsætter i overtrædelsen, modtage ’dyrets mærke’.” The Great Controversy, 449.

De, som opnår sejr over dyret, over dyrets billede og over dyrets mærke, må også opnå sejr over tallet på dets navn. I den historiske periode, da Tyrus’ skøge ikke var glemt, vidste den protestantiske verden, at pavedømmet var antikrist. De vidste, at Paulus havde identificeret pavedømmet som „den lovløse“, „syndens menneske“, „lovløshedens hemmelighed“ og „fortabelsens søn; han, som sætter sig op imod og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud, eller som dyrkes, så han som Gud sætter sig i Guds tempel og giver sig ud for at være Gud.“ Men nu er Tyrus’ store skøge blevet glemt.

I tidligere tider fandtes der forskellige anvendelser af isopsefi, eller gematri, som påviste, at tallet „666“ symbolsk repræsenterede pavedømmet. Et klassisk eksempel på dette er, at ordene Vicarius Filii Dei står skrevet på pavens mitra. Vicarius Filii Dei, som betyder „Guds Søns stedfortræder“, og som derfor angår hans påstand om at sidde i Guds tempel og udgive sig for at være Gud. De latinske bogstaver i Vicarius Filii Dei svarer til tallet seks hundrede og seksogtres.

Dyret, som er den pavelige magt, identificeres ved sit tal, og hans tal er „666“, men syndens menneske fik et dødssår i 1798 og er blevet glemt. I de sidste dage skal dødssåret heles, og helbredelsen af dødssåret viser, at De Forenede Stater først danner et billede af dyret i sin egen nation og derpå tvinger verden til at gøre det samme.

Verdensbilledet af dyret er både todelt og tredelt. Profetisk er det todelt, for det består af en sammenslutning af kirke og stat, men det er tredelt derved, at det består af dragen, dyret og den falske profet. Når den tredobbelte union af netop de magter, som vil føre verden til Harmagedon, er blevet oprettet, vil de være dyret, som er det ottende rige, der er af de syv, og det vil også være den tredobbelte union af det sjette rige. Tallet på dyrets navn i de sidste dage er atter „666“, for det repræsenterer tre riger, som hver især er en del af det sjette rige.

At få sejr over dyret, dets billede, dets mærke og tallet på dets navn er at forstå gåden om, at “den ottende er af de syv”, hvilket er hemmeligheden i Daniel to, som Daniel bad om at forstå. Det er et element af Jesu Kristi Åbenbaring, som bliver afseglet kort før nådetiden afsluttes, for som Johannes sagde, er “tiden nær.” Af denne grund fremstilles de, som får den sejr, som værende sammen med de engle, der udgyder plagerne, for de får sejren, eller den nødvendige profetiske forståelse, lige før nådetiden afsluttes.

De, som forstår, at Jesu Kristi Åbenbaring bliver åbnet lige før nådetidens afslutning, og at tallet „666“ er et element i dette syn, vil ikke overse, at synet i Ezekiels ottende kapitel begynder på den femte dag (som er dagen før den sjette dag), i den sjette måned i det sjette år. Ved slutningen af kapitel otte bøjer femogtyve mænd sig ned for solen, og kapitel ni identificerer dem, som modtager Guds segl.

Sammenhængen for synet er dyrets mærke og Guds segl, og synet åbenbares umiddelbart før nådetiden afsluttes ved søndagsloven, sådan som dette er forbilledligt fremstillet ved tallet „666“. Men den afslutning af nådetiden, som identificeres som indtræffende ved søndagsloven i De Forenede Stater, er ikke afslutningen på menneskehedsens nådetid; det er nådetidens afslutning kun for Syvendedags Adventister.

Synet fremstilles som foregående inden for Jerusalem, som er et symbol på Syvendedags Adventistkirken. Ved søndagsloven i De Forenede Stater er syvendedagsadventister den eneste klasse, som dér og da holdes ansvarlig for lyset om sabbatten.

„Hvis sandhedens lys er blevet fremholdt for dig, så det åbenbarer sabbatten i det fjerde bud og viser, at der ikke findes noget grundlag i Guds Ord for helligeholdelse af søndagen, og du alligevel stadig holder fast ved den falske sabbat og nægter at holde den sabbat hellig, som Gud kalder ’min hellige dag’, da modtager du dyrets mærke. Hvornår finder dette sted?—Når du adlyder det påbud, som befaler dig at ophøre med arbejde om søndagen og tilbede Gud, samtidig med at du ved, at der ikke findes et eneste ord i Bibelen, som viser, at søndagen er andet end en almindelig arbejdsdag, samtykker du i at modtage dyrets mærke og nægter Guds segl. Hvis vi modtager dette mærke i vore pander eller i vore hænder, må de domme, som er udtalt over de ulydige, ramme os. Men den levende Guds segl sættes på dem, som samvittighedsfuldt holder Herrens sabbat.” Review and Herald, 27. april 1911.

Synet i Ezekiels bog, kapitel otte til kapitel elleve, identificerer den historie, der leder frem til prøvetidens afslutning for Jerusalem. Det fremstilles som noget, der finder sted blot en dag, før tallet „666“ ankommer, og kapitel otte identificerer et eskalerende oprør inden for Jerusalem, som kulminerer med, at de ledende mænd bøjer sig for solen og derved modtager dyrets mærke.

Kapitel ni skildrer en engel, som går gennem Jerusalem (og således angiver en fremadskridende udvikling), og sætter et segl på én klasse forud for de ødelæggende engle, som derefter dræber alle, der ikke har seglet. Begge kapitler fremstiller en fremadskridende historie, som leder frem til søndagsloven, hvor den ene klasse bøjer sig for solen, og den anden modtager Guds segl. De ugudelige bliver derpå fjernet fra Jerusalem, for søndagsloven adskiller de ugudelige fra de vise.

Beseglingen, som fremstilles i Ezeiels bog kapitel ni, er den samme besegling, som fremstilles i Åbenbaringen kapitel syv.

„Hvis sådanne scener som denne skal komme, sådanne frygtelige domme over en skyldig verden, hvor skal da tilflugtsstedet være for Guds folk? Hvordan skal de beskyttes, indtil vreden er drevet over? Johannes ser naturens elementer — jordskælv, storm og politisk strid — fremstillet som holdt tilbage af fire engle. Disse vinde er under kontrol, indtil Gud giver ordet om at lade dem gå. Deri ligger Guds kirkes sikkerhed. Guds engle udfører Hans befaling, idet de holder jordens vinde tilbage, for at vindene ikke skal blæse på jorden, heller ikke på havet eller på noget træ, før Guds tjenere er blevet beseglet på deres pander. Den mægtige engel ses stige op fra øst (eller solopgang). Denne mægtigste af engle har i sin hånd den levende Guds segl, eller Hans, som alene kan give liv, som kan indskrive på panderne mærket eller indskriften for dem, hvem udødelighed, evigt liv, skal gives. Det er denne højeste engels røst, som havde myndighed til at befale de fire engle at holde de fire vinde i tømme, indtil dette værk var fuldført, og indtil han skulle give befalingen til at slippe dem løs.

„De, som overvinder verden, kødet og djævelen, vil være de begunstigede, som skal modtage den levende Guds segl. De, hvis hænder ikke er rene, hvis hjerter ikke er rene, vil ikke have den levende Guds segl. De, som planlægger synd og udfører den, vil blive forbigået. Kun de, som i deres holdning for Gud indtager de angrendes og deres, der bekender deres synder, stilling på den store antitypiske Forsoningsdag, vil blive anerkendt og mærket som værdige til Guds beskyttelse. Navnene på dem, som standhaftigt ser hen til og venter og våger på deres Frelsers åbenbarelse—mere alvorligt og længselsfuldt end de, der venter på morgenen—vil blive regnet blandt dem, der er beseglede. De, som, mens alt sandhedens lys stråler ind over deres sjæle, burde have gerninger svarende til deres bekendte tro, men lader sig lokke af synden, rejser afguder i deres hjerter, fordærver deres sjæle for Gud og besmitter dem, som forener sig med dem i synd, vil få deres navne udsløjet af livets bog og blive efterladt i midnattens mørke, uden olie i deres kar sammen med deres lamper. 'Men for jer, som frygter mit navn, skal retfærdighedens sol oprinde med lægedom under sine vinger.'“

"Denne besegling af Guds tjenere er den samme, som blev vist Ezeiel i et syn. Johannes havde også været vidne til denne højst forfærdende åbenbaring. Han så havet og bølgerne bruse, og menneskers hjerter svigte dem af frygt. Han så jorden rokket, og bjergene ført ned i havets midte (hvilket bogstaveligt finder sted), dets vande bruse og oprøres, og bjergene skælve ved dets svulmen. Han fik vist plager, pest, hungersnød og død, der udførte deres frygtelige mission." Testimonies to Ministers, 445.

Beseglingen af de hundrede fire og fyrre tusind i Åbenbaringen kapitel syv er også fremstillet i Ezeiel kapitel ni, og beseglingens engel er den mægtigste engel, som stiger op fra øst. De, som går fortabt, hvis navne udsløjet af livets bog, fremstilles som dem, der „ingen olie har i deres kar sammen med deres lamper“. De to klasser i synet i Ezeiel kapitel otte til elleve er de kloge og de tåbelige jomfruer i Matthæus femogtyve, og de er derfor adventister.

"Lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25 illustrerer også adventfolkets erfaring." The Great Controversy, 393.

Søster White identificerer specifikt Jerusalem i Ezekiels syn som adventismen:

„Guds sande folk, som bærer Herrens værks ånd og sjæles frelse på hjerte, vil altid betragte synden i dens virkelige, syndige karakter. De vil altid stå på den side, hvor man trofast og ligefremt går frem imod de synder, som så let besætter Guds folk. Især i det afsluttende værk for menigheden, i beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind, som skal stå uden fejl for Guds trone, vil de føle Guds bekendende folks uret dybest. Dette fremstilles med stor kraft ved profetens billede af det sidste værk under skikkelse af mændene, hver med et slagtevåben i hånden. En mand iblandt dem var klædt i linned og havde et skrivetui ved sin side. ‘Og Herren sagde til ham: Gå gennem byen, gennem Jerusalem, og sæt et mærke på panden af de mænd, som sukker og jamrer over alle de vederstyggeligheder, der begås derinde.’” Testimonies, bind 3, 266.

Synet i Ezekiels bog, kapitel otte til elleve, henvender sig direkte til adventismens historie frem til og ved søndagsloven. Det identificerer de to klasser af tilbedere, som befinder sig inden for Jerusalem (adventismen), og er profetisk forbundet med Jesu Kristi Åbenbaring, som forsegles op lige før prøvetidens afslutning, for dets første henvisninger fremstiller tallet „666“ i profetisk symbolik. Derved identificerer det én af fire ting, som de vise må vinde sejr over i de sidste dage, og disse fire ting er en del af lyset om, at den ottende er „af de syv“. Åbenbaringen femten identificerer også, at de, som får sejr over pavedømmets fire symbolske aspekter, synger Moses’ og Lammets sang.

På hin dag, siger Esajas i kapitel syvogtyve, skal de retfærdige i de sidste dage synge vingårdens sang, som er den sang, Lammet sang, da han vandrede blandt mennesker, og som identificerer et udvalgt folk, der bliver forbigået, idet et nyt udvalgt folk bliver udvalgt. Den sang synges af „de vise“ i de sidste dage under beseglingen i Ezeziel ni og Åbenbaringen syv. Ezekiels syn i kapitlerne otte til elleve er en del af netop den sang.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

„Guds sande folk, som bærer Herrens værks ånd og sjælenes frelse på hjerte, vil altid betragte synden i dens virkelige, syndige karakter. De vil altid stå på den troskabsfulde og ligefremme behandlings side over for de synder, som så let besætter Guds folk. Især i det afsluttende værk for menigheden, i beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusinde, som skal stå uden fejl for Guds trone, vil de føle uretten hos Guds bekendende folk dybest. Dette fremstilles kraftfuldt ved profetens illustration af det sidste værk under billedet af mændene, som hver havde et ødelæggelsesvåben i hånden. En mand iblandt dem var klædt i linned og havde et skrivetøj ved sin side. ‘Og Herren sagde til ham: Gå gennem byen, gennem Jerusalem, og sæt et mærke på panden af de mænd, som sukker og klager over alle de vederstyggeligheder, der gøres derinde.’”

„Hvem er det, som på denne tid står i Guds råd? Er det dem, der så godt som undskylder uret blandt Guds bekendende folk, og som knurrer i deres hjerter, om ikke åbenlyst, imod dem, der vil irttesætte synd? Er det dem, der stiller sig imod dem og føler sympati med dem, som begår uret? Nej, sandelig! Hvis de ikke omvender sig og ophører med Satans gerning, som består i at undertrykke dem, der bærer arbejdets byrde, og i at holde synderes hænder oppe i Zion, vil de

aldrig modtage Guds segls godkendende mærke. De vil falde i de ugudeliges almindelige ødelæggelse, fremstillet ved de fem mænds gerning, de som bar slagtevåben. Læg nøje mærke til dette punkt: De, som modtager sandhedens rene mærke, virket i dem ved Helligåndens kraft, fremstillet ved et mærke sat af manden i linnedklæder, er de, 'der sukker og klager over alle de vederstyggeligheder, der gøres' i menigheden. Deres kærlighed til renhed og til Guds ære og herlighed er sådan, og de har et så klart syn på syndens overvældende syndighed, at de fremstilles som værende i dødsangst, ja, sukkende og klagende. Læs Ezekiels niende kapitel.“

„Men den almindelige nedslagtning af alle dem, som ikke således ser den store kontrast mellem synd og retfærdighed, og ikke føler, som de gør, der står i Guds råd og modtager mærket, beskrives i befalingen til de fem mænd med slagtevåben: 'Gå efter ham gennem byen og slå ned; lad ikke jeres øje skåne, og vis ingen medlidenhed: dræb tilintet gamle og unge, både jomfruer og små børn og kvinder; men kom ikke nær nogen mand, på hvem mærket er; og begynd ved Min helligdom.' Testimonies, bind 3, 266, 267.“